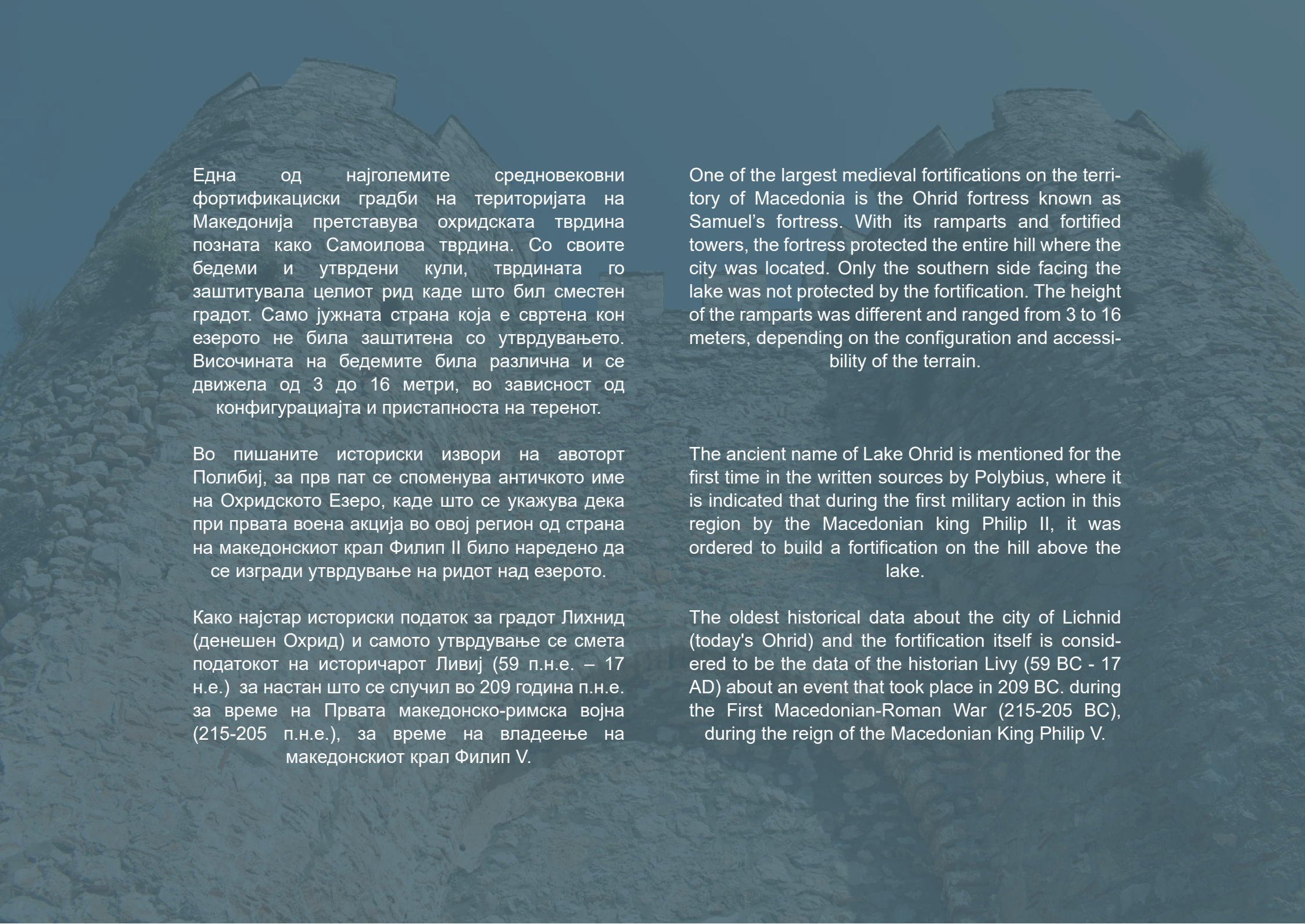

САМОИЛОВА ТВРДИНА SAMUEL'S FORTRESS

Една од најголемите средновековни фортификациски градби на територијата на Македонија претставува охридската тврдина позната како Самоилова тврдина. Со своите бедеми и утврдени кули, тврдината го заштитувала целиот рид каде што бил сместен градот. Само јужната страна која е свртена кон езерото не била заштитена со утврдувањето. Височината на бедемите била различна и се движела од 3 до 16 метри, во зависност од конфигурацијата и пристапноста на теренот.

Во пишаните историски извори на авоторт Полибиј, за прв пат се споменува античкото име на Охридското Езеро, каде што се укажува дека при првата воена акција во овој регион од страна на македонскиот крал Филип II било наредено да се изгради утврдување на ридот над езерото.

Како најстар историски податок за градот Лихнид (денешен Охрид) и самото утврдување се смета податокот на историчарот Ливиј (59 п.н.е. – 17 н.е.) за настан што се случил во 209 година п.н.е. за време на Првата македонско-римска војна (215-205 п.н.е.), за време на владеење на македонскиот крал Филип V.

One of the largest medieval fortifications on the territory of Macedonia is the Ohrid fortress known as Samuel's fortress. With its ramparts and fortified towers, the fortress protected the entire hill where the city was located. Only the southern side facing the lake was not protected by the fortification. The height of the ramparts was different and ranged from 3 to 16 meters, depending on the configuration and accessibility of the terrain.

The ancient name of Lake Ohrid is mentioned for the first time in the written sources by Polybius, where it is indicated that during the first military action in this region by the Macedonian king Philip II, it was ordered to build a fortification on the hill above the lake.

The oldest historical data about the city of Lichnid (today's Ohrid) and the fortification itself is considered to be the data of the historian Livy (59 BC - 17 AD) about an event that took place in 209 BC. during the First Macedonian-Roman War (215-205 BC), during the reign of the Macedonian King Philip V.

Денешниот изглед и протегањето на тврдината најверојатно биле оформени во периодот околу IV век, што се препознава по техниката на зидање опус микстум). Во историските извори забележано е дека утврдениот град имал голема одбранбена моќ поради што источнотскиот крал Теодорих, во својот воен поход кон Нов Епир не успеал да го освои градот Лихнид.

Остатците од најстарото утврдување се потврдени со археолошките истражувања каде што се констатирани камени блокови, наредени од внатрешната и надворешната страна покрај северниот бедем на денешната цитадела, во правец југоисток-северозапад.

The current appearance and the extension of the fortress were probably formed in the period around the 4th century, which can be recognized by the opus mixtum masonry technique). In the historical sources, it is noted that the fortified city had a great defensive power, which is why the Eastern Goth king Theodoric, in his military campaign towards New Epirus, failed to conquer the city of Lychnid.

The remains of the oldest fortification have been confirmed by archaeological research, where stone blocks were found, arranged on the inside and outside along the northern rampart of today's citadel, in a southeast-northwest direction.

Тврдината низ историјата била многу пати уривана, преградувана и доградувана, со што таа носи белези од речиси сите историски епохи, почнувајќи од хеленистичкиот период, преку римскиот, византискиот и отоманскиот. Се смета дека најголемиот дел од ѕидовите на цитаделата и подградието, заедно со зачуваните кули, датираат од средновековниот период, односно, од времето на царот Самоил од 976 до 1014 година и затоа тврдината денес е позната како Самоилова тврдина.

По пропаста на Самоиловото царство и повторното потпаѓање под византиска власт, императорот Василиј II целосно ја разурнал тврдината. Подоцна, пак, веројатно византискиот цар Алексиј I Комнен повторно го обновил утврдувањето, додека, во втората половина на XIV век, за време на владеењето на жупанот Андреа Гропа во периодот помеѓу 1371 и 1385 година, цитаделата повторно претрпела обнови.

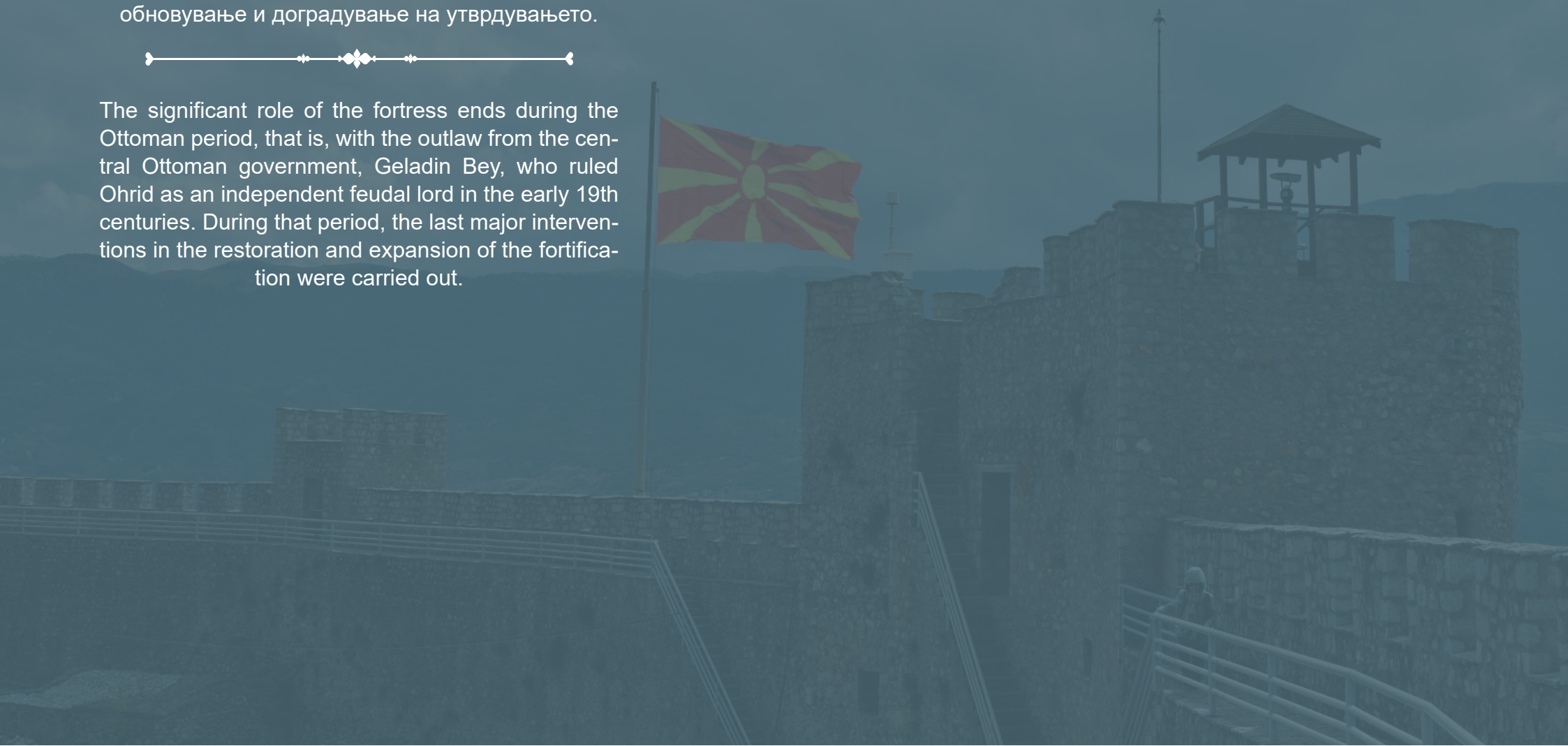
Throughout history, the fortress has been demolished, partitioned and expanded many times, so it bears the marks of almost all historical eras, starting from the Hellenistic period, through the Roman, Byzantine and Ottoman. It is believed that most of the walls of the citadel and the suburb, together with the preserved towers, date from the medieval period, that is, from the time of King Samuel from 976 to 1014, and therefore the fortress is known today as Samuel's Fortress.

After the collapse of Samuel's kingdom and again falling under Byzantine rule, Emperor Basil II completely destroyed the fortress. Later, however, probably the Byzantine emperor Alexios I Komnenos rebuilt the fortification again, while, in the second half of the XIV century, during the reign of the prefect Andrea Gropa in the period between 1371 and 1385, the citadel underwent reconstruction again.

Значајната улога на тврдината завршува за време на отоманскиот период, односно со одметникот од централната отоманска власт Џеладин – Бег, кој како самостоен феудалец владеел со Охрид во почетокот на XIX век. Во тој период биле извршени и последните поголеми интервенции во обновување и доградување на утврдувањето.

The significant role of the fortress ends during the Ottoman period, that is, with the outlaw from the central Ottoman government, Geladin Bey, who ruled Ohrid as an independent feudal lord in the early 19th centuries. During that period, the last major interventions in the restoration and expansion of the fortification were carried out.

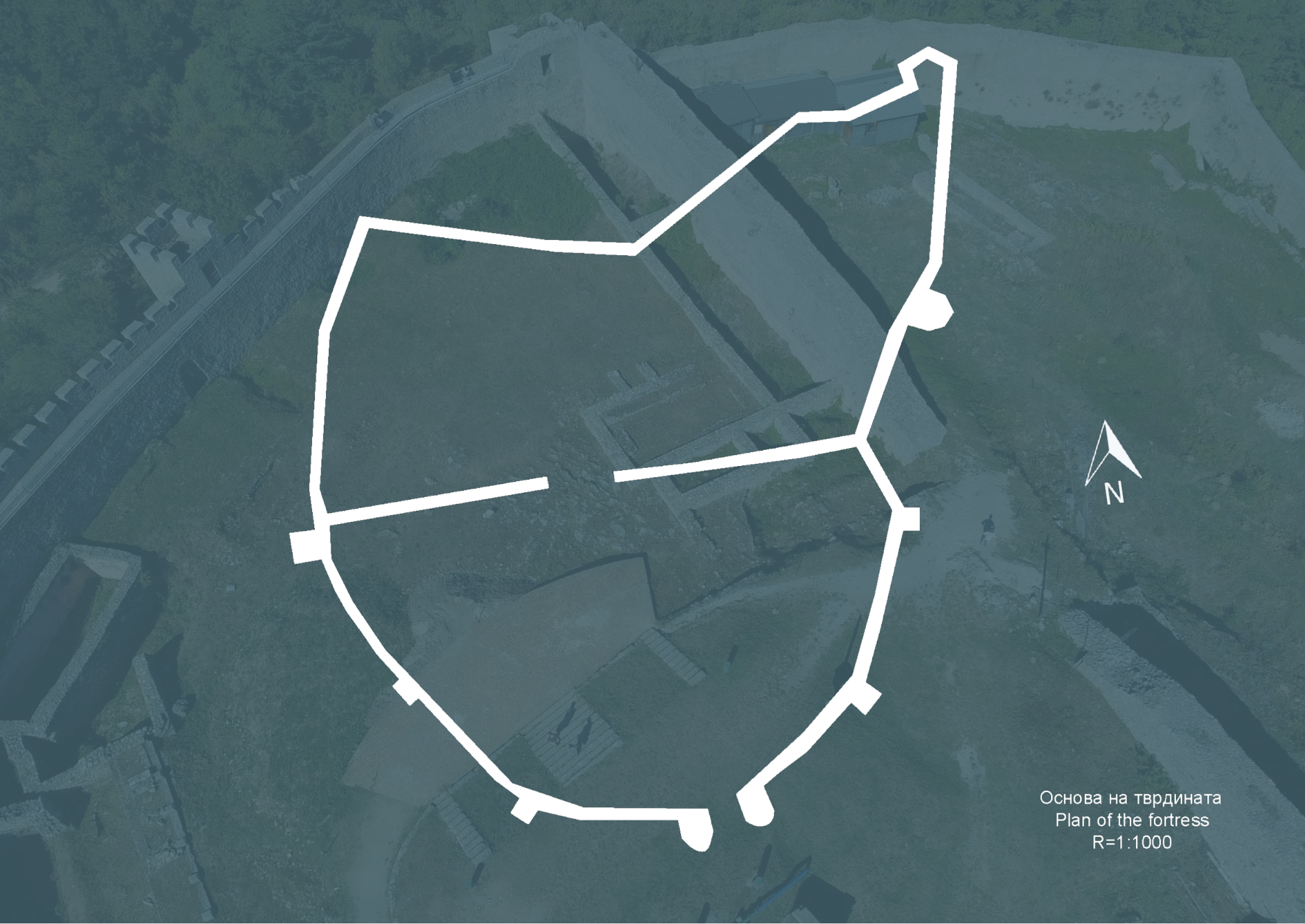

Тврдината покрај својата основна функција за одбрана од непријателите, служела и за живеење. Цитаделата е поделена со еден ѕид на два дела од кои во едниот дел живеел владетелот, а во другиот дел живееле војниците. Од надворешната страна ѕидот на овој простор е зајакнат со ред кули од кои најголемата и најцврстата е поставена на најслабата точка на тврдината, додека голем впечаток остава и влезот во цитаделата што е утврден со две полукружни одбранбени кули.

Вториот дел од тврдината се состои со широк заштитен ѕид околу подградието во кое живеело населението. Влезот во градот бил овозможен низ три порти: Горна Порта (во близина на античкиот театар), Челна порта (се наоѓа кај денешната црква Св. Богородица Челница) и Долна Порта (во близина на црквата Св. Никола Болнички). Од сите овие порти, сочувана е само Горна Порта во која како градежен материјал за изградба на истата биле употребени мермерни надгробни споменици со грчки и римски натписи, како и други елементи кои потекнуваат од античките градби во градот.

The fortress, in addition to its basic function of defense against enemies, was also used for living. The citadel is divided by a wall into two parts, in one part of which the ruler lived, and in the other part the soldiers lived. On the outside, the wall of this area is reinforced with a row of towers, the largest and strongest of which is placed at the weakest point of the fortress, while the entrance to the citadel, which is secured by two semicircular defensive towers, leaves a great impression.

The second part of the fortress consists of a wide protective wall around the suburb where the population lived. The entrance to the city was possible through three gates: Upper Gate (or Gorna Porta, near the ancient theater), Chelna Porta (located near today's church of St. Bogoroditsa Chelnica) and Down Gate (or Dolna Porta - near the church of St. Nikola Bolnički). Of all these gates, only the Upper Gate has been preserved, in which marble tombstones with Greek and Roman inscriptions, as well as other elements originating from ancient buildings in the city, were used as building material for its construction.

Основа на тврдината
Plan of the fortress
R=1:1000

НУ Завод и Музеј Охрид

Funded by the
European Union

Оваа брошура е изработена како дел од проектот „Дигитализација и промоција на културното наследство во Охрид“ на Здружението за заштита и одржлив развој на животната средина РЕГИОНАЛЕН ЗЕЛЕН ЦЕНТАР ОХРИД кој се спроведува во рамки на „Регионалната програма за локална демократија во Западен Балкан 2 – ReLOaD2“, која е финансирана од Европската унија (ЕУ), а ја имплементира Програмата за развој на Обединетите нации (УНДП). Проектот „Дигитализација и промоција на културното наследство во Охрид“ е кофинансиран од Општина Охрид“. За содржината на оваа брошура како и наодите изнесени во неа одговорни се исклучиво Здружението за заштита и одржлив развој на животната средина РЕГИОНАЛЕН ЗЕЛЕН ЦЕНТАР ОХРИД и на никаков начин не ги одразува ставовите на Европската унија (ЕУ), Програмата за развој на Обединетите нации (УНДП) или Општината.